

Sai naene tema kuuksist lahti kiskuda ja jooksis wälja õuue, siis wõttis mees künarpuu ja käärid, läks tema järele ja ajas teda õuue püäl taga, wiiskas künarpuu, kääridega ehk mis kätte juhtus, temale järele. Kui see pihta läks, naeris ta, aga kui mööda läks, siis kirus ja wandus ta. Nenda kaua ajas ta teda taga, kuni naabrid, kes seda kuulsiwad naesele appi tuliwad.

Rätsep sai jälle kohtu ette kutsutud ja temale tema tootust meeletuletatud.

„Auusad isandad,“ ütles ta, ma olen ju oma tootust kindlaste pidanud. Ma pole teda mitte peksnud, waid õnne ja õnnetust temaga jautanud.“ — „Kuidas nenda?“ küsis kohtunik, „sinu püäle on ja suur kaebtus tõstetud, et sa oma naesele ülekohut tegema pidada? Räägi wälja.“ — „Ma ei ole teda mitte löönud ega peksnud,“ kostis rätsep, „waid, kui ta wähest n'a imelik wälja nägi, tema juuksed oma loodud kammiga natukene filitanud. Ma ei wõi ju seda näha, kui mu naese püä, kes isi meistre emand peab olema,

nenda sassunud on. Kui ta isi nenda hooletu on, siis on minu kohus teda õpetada. Ja kui ta seda teha ei lasknud, wälja jooksis, läksin ma tema järele, teda tema kohususse tagasi sundima, ja üsna hääste mõeldud meeletuletuseks, temale, mis m'ul sell' korral peusse puutus, järele wiiskanud. Läks see otse, siis oli see minu õnn ja tema õnnetus, läks aga mööda, siis oli see tema õnn ja minu õnnetus. Nenda olen ma temaga rõõmu ja kurbtust, õnne ja õnnetust jautanud. Eks see ole abielurahwa kohus nenda elada?“

Kohtuwanemad ei olnud aga seesuguse wastusega sugugi rahul, waid lasksiwad temale tema teenitud palka auusaste wäljamaksta. — See kulus ka niisuguse nurjatuma mehele ära.

Kuida metspartisi hõlpsaste püüda.

Seda kunsti on üks Baierimaa kalamees, nimega Anton Delmeier ülesleidnud. Ta